

Sygn. akt I C 1064/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamilla Gos-Górska

Protokolant: Wioletta Błaszczak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w K.**

przeciwko **A. L. (L.)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. L. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 463,25 zł (czteryście sześćdziesiąt trzy złote i 25/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- koszty postępowania stosunkowo rozdziela obciążając nimi pozwanego w 64% a powódkę w 36% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 206,72 zł (dwieście sześć złotych i 72/100).

SSR Kamilla Gos-Górska

Sygn. akt I C 1064/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2017 roku (data nadania pisma) powódka Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. L. (L.) kwoty 718,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w zapłacie za okres od dnia 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż będąc przedsiębiorstwem wodociągowym prowadzi na terenie K. działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Pozwany w okresie od stycznia 2011 roku do września 2016 roku był właścicielem nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...). W dniu 15 listopada 2012 roku pozwany zawarł z powódką umowę na dostawę wody do wyżej wymienionej nieruchomości. Z kolei w dniu 24 czerwca 2016 roku pozwany złożył u powódki wniosek o wydanie protokołu przyłączy wody i kanalizacji sanitarnej do budynku zbudowanego na nieruchomości pozwanego. Z dostarczonej przez pozwanego inwentaryzacji geodezyjnej wynikało, że nie później niż w styczniu 2011 roku budynek pozwanego przyłączony został do kanalizacji sanitarnej powódki. W związku z tym powódka zażądała od pozwanego zapłaty należności z tytułu bezumownego odprowadzania ścieków, wystawiając pozwanemu fakturę na kwotę 718,34 zł, której termin płatności upływał w dniu 25 lipca 2016 roku. Kwoty tej pozwany nie uiścił, podnosząc, że woda była wykorzystywana wyłącznie do procesów budowlanych i innych celów, natomiast nie była odprowadzana do kanalizacji. Powódka argumentowała, że zgodnie z art. 27 ust. 4-6 ustawy ilość odprowadzonych ścieków ustala się na podstawie wskazań urządzeń pomiarowych, a w ich braku ustala się ją jako równą ilości wody pobranej lub określonej w umowie. Natomiast w rozliczeniach ilości odprowadzonych ścieków ilość

bezpłatnie zużytej wody uwzględnia się wyłącznie w przypadkach, gdy wielkość jej zużycia na ten cel ustalona jest na podstawie dodatkowego wodomierza zainstalowanego na koszt odbiorcy usług. Powódka wskazała, że na podstawie tych przepisów, przy obliczeniu wysokości przysługującej jej należności, przyjęła ilość odprowadzonych ścieków na podstawie ilości wody pobranej przez pozwanego według wskazań wodomierza. Powódka zaznaczyła, iż niniejszym pozwem domaga się zapłaty jedynie za okres od sierpnia 2014 roku, kiedy to na nieruchomości pozwanego został założony nowy wodomierz, a zużycie wody istotnie wzrosło. Zaznaczyła, że podstawę prawną roszczenia stanowią przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W dniu 12 kwietnia 2017 roku referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany A. L. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że w dniu 15 listopada 2012 roku zawarł umowę na dostawę wody na budowę domu jednorodzinnego. W styczniu 2011 roku zostały ułożone rury kanalizacyjne w gruncie, jak tego wymaga harmonogram robót budowlanych. Faktura na podstawie której powódka dochodzi roszczenia została wystawiona 4 dni po podpisaniu umowy pomiędzy stronami postępowania na odprowadzenie ścieków, obejmując okres trzech lat wstecz. Pozwany wskazał, iż nie można naliczać opłat za ścieki na budowie, gdzie nie ma urządzeń sanitarnych, tj. opłat dotyczących budynku, którego nikt nie użytkuje.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. od stycznia 2011 roku do września 2016 roku był właścicielem nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...). Na nieruchomości tej posadowiony jest dom mieszkalny a w 2010 r. rozpoczęto budowę drugiego budynku systemem gospodarczym.

/okoliczności bezsporne, a ponadto: kopia mapy zasadniczej k. 69, przesłuchanie pozwanego A. L. k. 70-70v/

W 2011 roku wykonano przyłącze do kanalizacji sanitarnej. Nowy budynek mieszkalny nie był jeszcze posadowiony. Nie założono urządzenia pomiarowego.

/okoliczności częściowo bezsporne, a ponadto: pismo z 15.07.2016 r. i 26.07.2016 r. k 43-45, szkic geodezyjny i protokół odbioru k. 15 i 16/

W dniu 15 listopada 2012 roku A. L. zawarł z Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w K. umowę na dostawę wody do powstającego budynku.

/okoliczności bezsporne/

W wybudowanym budynku mieszkalnym w połowie 2016 r. zamieszkał syn A. R. L.. W trakcie budowy do pomieszczeń rozprowadzono rury, nastąpiło to do stycznia 2014 r. Istniał pion główny a w pomieszczeniach z podłóg wychodziły rury odprowadzające do kanalizacji. Były zaślepione, otwarto je w chwili montowania sanitariatów. Łazienka była wykańczana w połowie 2015 r., zamontowano wannę i geberit, kuchnie wykańczano na początku 2016 r. Od powstania pierwszej łazienki tj. połowy 2015 r. istniała możliwość spuszczenia ścieków a w toalecie stała woda, od połowy 2015 r. schodziły z niej ścieki do rury kanalizacyjnej.

/dowód: zeznania świadka R. L. k. 75/

W 2015 r. budynek podłączony był do kanalizacji.

/dowód: przesłuchanie pozwanego A. L. k. 70-70v/

W dniu 24 czerwca 2016 roku A. L. złożył w (...) sp. z o.o. w K. wniosek o wydanie protokołu przyłączy wody i kanalizacji sanitarnej do budynku zbudowanego na swojej nieruchomości.

/okoliczności bezsporne, a ponadto: pismo z dn. 24.06.2016r. wraz z mapą (k.13-15)/

W dniu 11 lipca 2016 r. (...) sp. z o.o. w K. wystawiła fakturę na kwotę 718,34 zł, żądając zapłaty od A. L. za odprowadzanie ścieków za okres od 22 sierpnia 2014 r. do 14 czerwca 2016 r. Termin płatności zakreślono do dnia 25 lipca 2016 roku.

Stawka za odprowadzanie ścieków w okresie od 22 sierpnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku wynosiła 7,21 zł za m³, w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 31 marca 2016 roku wynosiła 8,05 zł za m³, natomiast w okresie od 1 kwietnia 2016 roku do 14 czerwca 2016 roku wynosiła 8,49 zł za m³. Za okres od 22 sierpnia 2014 roku do 31 marca 2015 roku przyjęto 28 m³ wody, za okres od 1 kwietnia 2015 roku do 31 marca 2016 roku 47 m³, za okres od 1 kwietnia 2016 roku do 14 czerwca 2016 roku 10 m³.

Zużycie wody dostarczanej do nowopowstającego budynku wyglądało następująco:

- od 12 lipca 2014 roku do 13 sierpnia 2014 roku 2m³ wody;
- od 14 sierpnia 2014 roku do 22 sierpnia 2014 roku 1m³ wody;
- od 23 sierpnia 2014 roku do 15 września 2014 roku 2m³ wody;
- od 16 września 2014 roku do 14 października 2014 roku 2m³ wody;
- od 15 października 2014 roku do 17 listopada 2014 roku 1m³ wody;
- od 18 listopada 2014 roku do 12 grudnia 2014 roku 1m³ wody;
- od 13 grudnia 2014 roku do 19 stycznia 2015 roku 2m³ wody;
- od 20 stycznia 2015 roku do 11 lutego 2015 roku 1m³ wody;
- od 12 lutego 2015 roku do 12 marca 2015 roku 1m³ wody;
- od 13 marca 2015 roku do 14 kwietnia 2015 roku 1m³ wody;
- od 15 kwietnia 2015 roku do 13 maja 2015 roku 1m³ wody;
- od 14 maja 2015 roku do 12 czerwca 2015 roku 10m³ wody;
- od 13 czerwca 2015 roku do 9 lipca 2015 roku 2m³ wody;
- od 10 lipca 2015 roku do 14 lipca 2015 roku 4m³ wody;
- od 15 lipca 2015 roku do 25 sierpnia 2015 roku 8m³ wody;
- od 26 sierpnia 2015 roku do 15 września 2015 roku 4m³ wody;
- od 16 września 2015 roku do 16 października 2015 roku 6m³ wody;

- od 17 października 2015 roku do 17 listopada 2015 roku 6m³ wody;
- od 18 listopada 2015 roku do 15 grudnia 2015 roku 5m³ wody;
- od 16 grudnia 2015 roku do 20 stycznia 2016 roku 7m³ wody;
- od 21 stycznia 2016 roku do 15 lutego 2016 roku 5m³ wody;
- od 16 lutego 2016 roku do 14 marca 2016 roku 5m³ wody;
- od 15 marca 2016 roku do 19 kwietnia 2016 roku 6m³ wody;
- od 20 kwietnia 2016 roku do 17 maja 2016 roku 5m³ wody;
- od 18 maja 2016 roku do 14 czerwca 2016 roku 4m³ wody.

/dowód: faktury VAT k. 18-42, faktura VAT nr (...) k. 17/

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 15 kwietnia 2016 roku skierowanym do (...) sp. z o.o., A. L. wskazał, że nie wykorzystywał w żaden sposób kanalizacji ściekowej, a pobierana woda była wykorzystywana do procesów budowlanych, m.in. budowa domu jednorodzinnego, budowa i zagospodarowanie terenu i obiektów na działce oraz do innych celów jak czyszczenie-mycie elewacji, podjazdów – kostki brukowej, pojazdów mechanicznych i pielęgnacji ogrodu. Podał, że faktyczne wykorzystywanie kanalizacji ściekowej nastąpiło od dnia 7 lipca 2016 roku, tj. od dnia zawarcia umowy o odprowadzanie ścieków. A. L. w piśmie tym wskazał, że dopiero w dniu 6 lipca 2016 roku przyłącze zostało w pełni wykonane.

/dowody: pismo z dn. 15.7.2016 r. k. 43/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o okoliczności bezsporne, a w pozostałym zakresie w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie, w tym dokumenty oraz zeznania świadka i pozwanego. Dokumenty jako obejmujące oświadczenia o treści w nich zawartej nie były kwestionowane. Pozwany nie kwestionował również ilości zużytej wody wynikającej z poszczególnych faktur, jak też cen odprowadzania ścieków. Spór koncentrował się bowiem wokół zasady odpowiedzialności a to obowiązku ponoszenia kosztów odprowadzania ścieków w przypadku braku zawarcia umowy, jak też istnienia możliwości ich odprowadzania z budynku przed połową 2016 r. i wykonywania samej czynności odprowadzania ścieków.

Zeznania świadka i pozwanego Sąd ocenił z dużą ostrożnością, mając na uwadze oczywiste zaangażowanie pozwanego w wynik postępowania, jak też pokrewieństwo świadka z pozwanym. Zasadniczo za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka R. L.. Choć początkowo świadek zeznał, że do połowy 2016 r. nie było fizycznej możliwości odprowadzania ścieków z budynku, to w dalszej części swych zeznań odniósł się do poszczególnych etapów budowy, wyjaśniając ostatecznie, że w jego rozumieniu odprowadzanie ścieków zachodzi, gdy ktoś mieszka w budynku. Zeznania świadka pozwoliły na precyzyjne ustalenie okresu od kiedy zachodziło faktyczne odprowadzanie ścieków. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego A. L. w zakresie w jakim pozostawały w sprzeczności z zeznaniami świadka R. L., ale też zasadami doświadczenia życiowego. Pozwany stanowczo wskazywał, że w budynku mieszkalnym aż do chwili odbioru budynku nie było możliwości odprowadzania ścieków, gdyż „nie zainstalowano zlewozmywaka, muszli klozetowej oraz wanny”, podczas gdy oczywistym jest, że budowa to pewien proces i urządzenia te montowane są przed samym dniem zajęcia lokalu w sposób stały. Zeznania pozwanego były wyrazem jego oceny prawnej, że odprowadzanie ścieków może następować dopiero po zamieszkaniu w budynku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Powódka, będąca przedsiębiorstwem wodociągowym prowadzącym na terenie K. działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę o odprowadzania ścieków, domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 718,34 zł tytułem bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego wobec braku zawarcia umowy na odprowadzanie ścieków i nieponoszenia z tego tytułu wydatków w okresie od 22 sierpnia 2014 roku do 14 czerwca 2016 roku. Pozwany podnosił, że pobierana przez niego woda wykorzystywana była w celach związanych z budową domu, a także do mycia samochodów czy czyszczenia posesji. Wskazywał, że woda ta spływała do gruntu, a nie do kanalizacji.

Jako podstawę prawną roszczenia powódka wskazała przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia. Instytucja bezpodstawnego wzbogacenia została uregulowana w art. 405 i kolejnych kodeksu cywilnego. Zgodnie z brzmieniem art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Bezpodstawne wzbogacenie jest zdarzeniem prawnym, w wyniku którego bez podstawy prawnej powstaje nowa sytuacja, polegająca na wzroście majątku po stronie podmiotu wzbogaconego, kosztem jednoczesnego pogorszenia sytuacji majątkowej osoby zubożonej. Zarówno zubożenie, jak i wzbogacenie wywołane są tą samą przyczyną. Przesłanką zaistnienia takiej sytuacji jest "bezpodstawność", czyli brak dostatecznej causae, jako najszerzej rozumianej podstawy prawnej lub społecznej wzbogacenia. Bezpodstawne wzbogacenie oznacza zatem wzbogacenie z pominięciem jakiejkolwiek podstawy prawnej, tj. gdy przesunięcie majątkowe pomiędzy wzbogaconym a zubożonym nie miało oparcia w określonej czynności prawnej, przepisie ustawy czy też orzeczeniu Sądu lub decyzji administracyjnej właściwego organu. Przy tym korzyść polegać może zarówno na powiększeniu aktywów majątku wzbogaconego, jak i na nienastąpieniu należnego umniejszenia jego majątku. Po stronie zubożonego wystąpić musi koincydentnie strata (ubytek aktywów) lub nieuzyskanie należnej korzyści. Korzyść jest zawsze wymierna w pieniądzu, co najmniej poprzez możliwość ustalenia minimalnej wielkości pieniężnej uzyskanego wzbogacenia albo oszczędzonego umniejszenia (por. Tomasz Sokołowski Kom. do art. 405 k.c., pkt 16 komentarza).

Istotą sporu było ustalenie czy pozwany obowiązany był do ponoszenia kosztów odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej, a w następstwie tego czy istniał obowiązek poniesienia opłat z tego tytułu.

Przywołania wymagają przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2012, poz. 1513 ze zm.), dalej: ustawa. Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 2 ustawy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z osobą, której nieruchomości została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. Z kolei art. 15 ust. 4 ustawy stanowi, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomości osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług.

Z przywołanych przepisów wynika obowiązek przedsiębiorstwa zapewnienia zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Nie może jednak budzić wątpliwości, że wola korzystania z tych usług przez właściciela nieruchomości, rodzi obowiązek po jego stronie a to min. zawarcia umowy. Przepisy nie wskazują wprost momentu, w którym właściciel winien wystąpić o zawarcie umowy, ale oczywistym jest, że czynność ta winna poprzedzać rozpoczęcie korzystania z przedmiotowych usług. W szczególności żaden z przepisów nie kreuje wymogu zamieszkania w budynku. W ocenie Sądu, mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy, moment ten a to obowiązek zawarcia przedmiotowej umowy nastąpił z chwilą kiedy możliwe stało się korzystanie z usługi odprowadzania ścieków i czynność ta faktycznie zaistniała, a to wyposażenie łazienki mieszczącej się w budynku, odblokowanie dotychczas zaślepionych rur i rozpoczęcie korzystania – bez względu na wymiar i częstotliwość – z odprowadzania wody z toalety, tj. w połowie 2015 r. Wówczas, jak wskazał świadek R. L., woda z toalety znajdującej się w wykańczanej łazience była odprowadzana do rury ściekowej. Należy przy tym zauważyć, iż w tym też okresie wzrosło zużycie wody. Pozwany podnosił, że woda

była używana m.in. do pielęgnacji ogrodu. Wątpliwości nasuwa jednak brak spadku zużycia wody nawet w okresie zimowym.

Pozwany wskazywał przy tym, że istniejące podłączenie do kanalizacji pochodzące z 2011 r. musiało zostać zmienione i również tym argumentował niemożność korzystania z odprowadzania ścieków. Ostatecznie pozwany przyznał, że ostatnim etapem tej zmiany było przełożenie rur wewnątrz domu – w piwnicy – i miało to miejsce w okolicach przełomu 2014 i 2015 r., zatem w połowie 2015 r. nie istniały już techniczne przeszkody w korzystaniu z odprowadzaniu ścieków, co też, jak wynika z zeznań świadka, faktycznie miało miejsce. Sąd uznał zatem, iż w połowie roku 2015 r. powód winien zawrzeć umowę na odprowadzanie ścieków i uiszczać z tego tytułu opłaty według reguł wynikających z powołanej ustawy.

Stosownie do art. 27 ust. 1 ustawy ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a w przypadku jego braku - w oparciu o przeciętne normy zużycia wody. Pozwany nie kwestionował ilości wody dostarczonej do nieruchomości, ilości te wynikają ze złożonych dokumentów. Odnośnie ilości odprowadzonych ścieków, stosownie do ust. 4 powołanego artykułu, ilość tę ustala się na podstawie wskazań urządzeń pomiarowych. W razie braku urządzeń pomiarowych ilość odprowadzonych ścieków ustala się na podstawie umowy, o której mowa w art. 6 ust. 1, jako równą ilości wody pobranej lub określonej w umowie. W rozliczeniach ilości odprowadzonych ścieków ilość bezpowrotnie zużytej wody uwzględnia się wyłącznie w przypadkach, gdy wielkość jej zużycia na ten cel ustalona jest na podstawie dodatkowego wodomierza zainstalowanego na koszt odbiorcy usług (art. 27 ust. 4-6 ustawy). Przenosząc te reguły na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że pozwany – wobec braku zawarcia umowy i braku zainstalowania dodatkowego wodomierza – zobowiązany był do uiszczenia opłaty za odprowadzenie ścieków w ilości równej wodzie dostarczonej. Dla uchylenia się od tego obowiązku nie jest wystarczające oświadczenie, iż woda zużywana była w sposób bezpowrotny – co podnosił pozwany, w szczególności wobec ustalonego stanu faktycznego, iż woda była również odprowadzana do kanalizacji. W oparciu o te przepisy, Sąd uznał, że jedynie wskazanie dodatkowego wodomierza mogłoby spowodować obniżenie tego wymiaru.

W tym miejscu warto przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005 roku, sygn. IV CK 91/05, w którym Sąd ten wskazał, iż choć pozwana zużywała część dostarczonej wody na pielęgnację terenów zielonych, to okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla określenia stanu odprowadzanych ścieków, gdyż w braku urządzeń pomiarowych ilość odprowadzanych ścieków przyjmuje się jako równą ilości pobranej wody. Dalej Sąd Najwyższy wskazał na zasadność stosowania art. 405 k.c., gdy zachodzi bezpodstawne wzbogacenie z jednej strony i zubożenie po drugiej stronie. W ocenie Sądu orzekającego taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Wartością wzbogacenia pozwanego jest wydatek, który pozwany powinien ponieść tytułem wynagrodzenia za odprowadzanie ścieków.

Do ustalenia tej wartości Sąd przyjął ilość wody wynikającą z faktur odnoszących się do okresu od 10 lipca 2015 r., gdyż poprzedni okres obejmuje jeszcze czerwiec 2015 r., podczas gdy obowiązek zawarcia umowy powstał od połowy 2015 r. I tak też w okresie od 10 lipca 2015 roku do 19 kwietnia 2016 roku pozwany pobrał 55 m³ wody i za kolejny okres do 14 czerwca 2016 r. 9m³. Powódka dochodziła za ten okres zapłaty jedynie za łącznie 57 m³, uwzględniając z tego 10 m³ dla stawki wyższej obowiązującej od 1.04.2016 r. Zatem taką też ilość przyjął Sąd (łącznie 57 m³) do rozliczenia. Stawka za odprowadzanie ścieków w okresie od 1 kwietnia 2015 roku do 31 marca 2016 wynosiła 8,05 zł/m³, a w okresie od 1 kwietnia 2016 roku 8,49 zł/m³, zatem pozwany zobowiązany był do uiszczenia na rzecz powódki tytułem odprowadzania ścieków kwoty 463,25 zł (10 m³ x 8,49 zł = 84,90 zł, 47 m³ x 8,05 zł = 378,35 zł).

Nieuiszczenie należności za świadczone usługi było równoznaczne z bezpodstawnym wzbogaceniem pozwanego, jest to wartość umniejszenia majątku pozwanego, która nie nastąpiła, a jednocześnie wartość należna powódce. Z tych przyczyn Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 463,25 zł, jednocześnie oddalając powództwo w pozostałym zakresie, uznając – z przyczyn omówionych powyżej - że dopiero od połowy 2015 r. pozwany obowiązany był do regulowania opłat za odprowadzanie ścieków (pkt 1 i 2 sentencji wyroku). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było

następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Termin spłnienia świadczenia został określony w przesłanej pozwanemu fakturze z 11 lipca 2016 r. (termin zapłaty do 25 lipca 2016 r.), zatem odsetki te należne były od dnia 26 lipca 2016 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka domagała się zasądzenia kwoty 718,34 zł. Żądanie zostało uwzględnione w 64 %, co też uzasadnia obciążenie powódki w 36 % kosztami postępowania, a pozwanego w 64%. Koszty powódki wyniosły 323 zł, a złożyła się na nie opłata od pozwu w kwocie 36 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 270 zł (stawka wynikająca z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu. Powódka była zatem zobowiązana do poniesienia tych kosztów w kwocie 116,28 zł, a wobec ich poniesienia w kwocie 323 zł Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę 206,72 zł.

SSR Kamilla Gos-Górska